

Julspelet från
Stjärnspelet / Vansö (170)

(enligt Gustaf Welauder, Askare,
Vansö.) Askare gård; Vansö Socka
Det var ett lite sällskaps; säger han Arvid

Welauder,
De tre vise män skulle ha en vit skjorta utan
på kostymen. Tugget mer.

Kungen skulle ha en krona på hu-
vudet och en stav eller spira
i hand, "så att det var
liksom han hade ett välde".

Knekten hade sabel vid sida. Han
skulle även ha ett spö att
tuka Judas med."

Judas skulle vara iförd en "avviken",
d. v. s. helt och hållet omvänd,
skinnpås. Var påken svart,
var det bra, var han det
inte, så blev han det ändå,
vilket var rätt, för Judas
skulle vara så svart som
möjligt, alldeles särskilt
i ansiktet.

Han var även en pump
av skinn, "Som man farkar

⊗ Även brodern Arvid Welauder i Strängnäs, som
dock inte erinrade sig spelet så fullständigt, har tillfrågats.
© Institutet för språk och folkminnen, Uppsala. Uppteckningar av Axel Ringström 1929. Act. nr ULMA 2197.

På Judas brukar de kunna ha haft något kärl som en slunte eller saut, och när Judas blev gjuden på brännvin, kunde de bli av med allihop och sällskapet fick med sig både pengar och brännvin.

Sig en liten här i kyrkan, fast inte med långt skäft. Under häven (pungen) satt en bylltra, som skrämdes. Han skulle ha en slant av var och en i häven, och så skratta' han så gott, när han "skrämdde bort alla små barn som det står i visan. Han skulle utföra sig så förtigt som möjligt, ju roligare hade de."

Stjärnan

, som inte var den minsta viktiga personen, brukade vara ganska stor, "ungefär som bordet".

"Först var den rund och så var det sju spetsar utånför. Då spetsarna stodo stilla, gick stjärnan runt inuti.

På framridan lyste både karlavagnen och andra stjärnor så vackert igenom. Där stodo också tre vise män och höll varandra i hand, där dansade böcker och hästar och runt alltsammans sågos i guldbokstäver orden: "Ledstjärnan till Betlehem."

Så fort det blev mörkt om jul-
dagskvällen bar det iväg med "det
lilla sällskapet" till första gård, där
de skulle hälsa på.

Då sattes stjärnan upp i fönstret
utanför, sattes i gång så att ^{reflexen} (sol,
hästar, bockar och ~~männ~~) Karlavagn snurrade
runt och sällskapet sjöng följande
de sång. Här meddelas alla
tretton versarna, men man sjöng
ju "så många man ville och orka-
de". Mindre viktiga voro versarna
7-12, men särskilt v. 5, v. 6 och
v. 13, måste alltid sjungas

Stjärngorramus

Hålsning utanför stugan

173^a

(Gustaf Welauder, Åskare, Vausö.)
Rörigt, En aning dröjande, ^{vid} ~~hög~~ kan desserter, ^{annars} raskt.

Guds son är född i Betlehem på denna dag. allt

efter Guds eget välbehag, och vorden

krött. Av blotta gunst och nåde är

han oss sänd till hyöf och tröst, och

haver från all vrede all vorden återlost.

1732.

Omtäande sång,
 sjungen av Arvid Welander
 1) enligt hen Bladinis uppteckning

ide

Guds ord är föll i Betlehem på denna dag, så var Guds råd och välbehag och
 orden kate. Av blotta gunt och nåde är han oss änd behjäl och lät och haver från all
 vände all världen åter löst.

2) enligt min. Skillnad esart : fänte
 taktin, där jag hörden

0135 att Gustaf W. Sjöng : "allt efter Guds eget
 välbehag" liksom Jansson fr. Jonsens,
 medan Arvid Welander sjöng liksom så var
 Guds råd och välbehag.

Stjärngosarnes hälsning
utanför huset.

(174)

v. 1.

Guds son är född
i Betlehem på denna dag, (Gust. Weland)
eftersom Guds eget välbehag
sa var Guds fäd och välbehag (Aro. Weland)
och vorden kallt.

Av blatta gnost och nåde
är han oss sänd till hjälp och tröst
och baver från all våde
all världen återlost.

v. 2. ⊗

Ack, himlabud
Änglar och härskarorne (Jansson, Toresund)
(All himla - Gud (Gud?))
(av änglar och härskarorne - Gustaf Weland)

förkunnar frid på jordene
och prisa Gud.

Med rena änglatungor, Med ädel änglatunga.
med harpor och basungjöd (Jansson, Toresund)
de hjärtligt lovsjunger
och prisar Herren Gud.

Öffr Janssons stjärnsäg från Toresund: "Ack, himlabud!
Änglar o, härskarorne
etc."

När ånglaker
betygade sin kaga fröjd
och sjöngo Gud i himlens höjd
med glädje stor,
då är den aldrig värdig
att nå sin äga mål och ljud,
Som nu ej vore färdig
att lova Herren Gud.

Ack, kärleks Gud,
när jag din godhet tänker på,
mitt hjärta villigt brista må,
Ack kärleks Gud,
som så har älskat världen,
att du dig själva i döden gav
och undergick den färden,
att helga så vår grav.

v. 5. ⊗

(176)

Ack, hjärtans fröjd,
låt oss nu alla vara glad
och med de herdor gå ästad
till Betlehem
och följa stjärnan efter,
som är vårt hjärtas klara ljus
på vägen jämn och rätter
till Herrans helga hus.

v. 6. ⊗

De vise män
och hedningar av Österland,
som kommo ifrån Midian
till Betlehem,
upplåto sina hävar
med hjärtans största rörelse
och skänkto honom gåvor,
guld, myrka, rökelse.

⊗ I min uppteckning av stjärngossarnes sånger
från Närke's kil förekommo dessa. Från
verser, or och olika i detaljer. Även melo-
dien föreför någon likhet, ehuru och stor.

v. 7. ⊗

(177)

Välkommen hit,
min Gud, min bro och gjätavån
till jorden ifrån himmelen,
välkommen hit.

Fart dina lemmar spåda
i krubban lades ner på strå,
vad kan os mera gläda
än att dig skåda få?

v. 8

Din riehhet här
skall gör mig i himmel rik
och dina helge änglar lik
i ewighet.

Du velat dig förnedra,
på det du os upphöja må,
vad kan os mera hedra
än livseus krona få.

⊗ Gör/ikke denna vers intyck av
att ha sjungits inför julspets
avbildning av barnet i krubban?

v. 9.

(178)

Låt oss begå
och fira så vår julefest,
att Jesus själv må bli vår gäst
jag önska må

Då må oss aldrig felas
vålsignelse i råd och dåd,
då han vill oss tilldela
sin kärlek och sin nåd.

v. 10.

Hans stora namn
det Jesus är, en prälsare
en mänskovan och älskare,
det är hans namn.
Det namnet även nämndes
och förste gången taltes om,
när Gabriel utsändes
och till Maria kom.

På detta namn
beror ok all vår salighet,
som skriften nogsamit säga vet.
I detta namn
skall alla slakten varda,
som uppå jorden finnes må
väl signare ok sparda
att himmelsk gläde få.

En härlig tröst
att han som är vår Frälsare
skall en gång bli vår Donare.
En härlig tröst,
då han i skyn skall komma
med makt ok mycken härlighet,
ok geve ord ok fromma
sin don i evighet.

För Jesu död,
 låt oss vår tid väl akta på
 att ej vår ^{lampa} stjärna släckas nå.

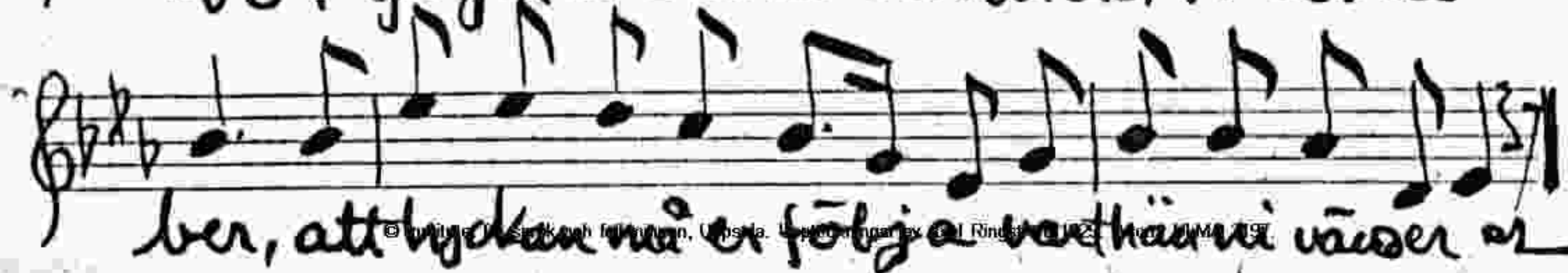
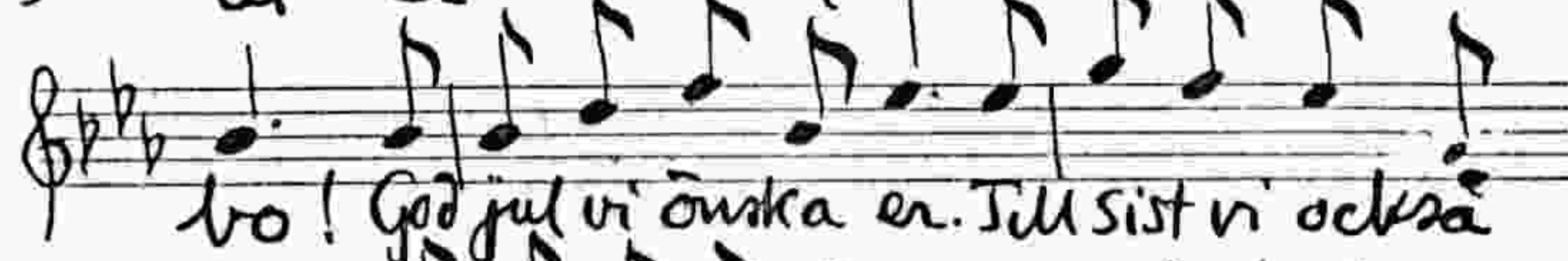
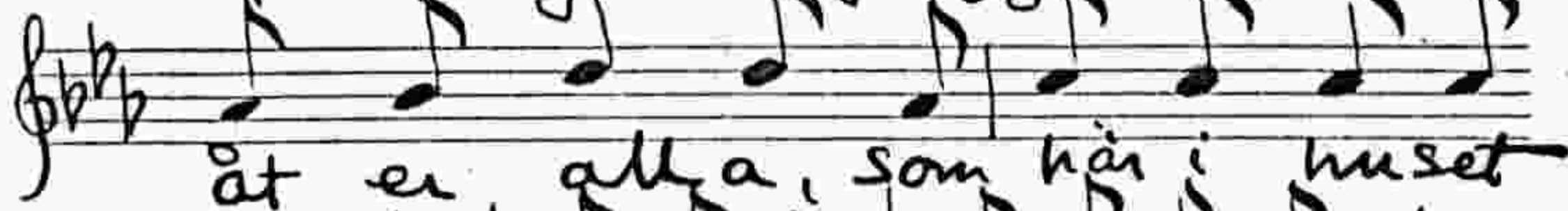
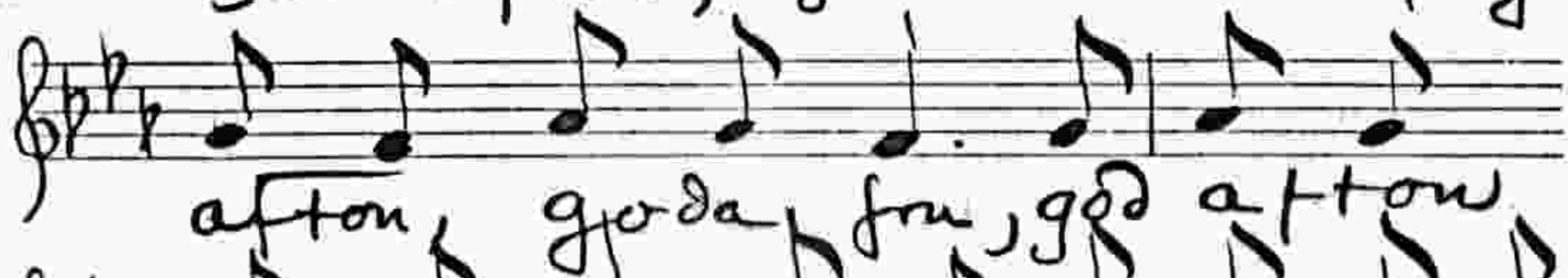
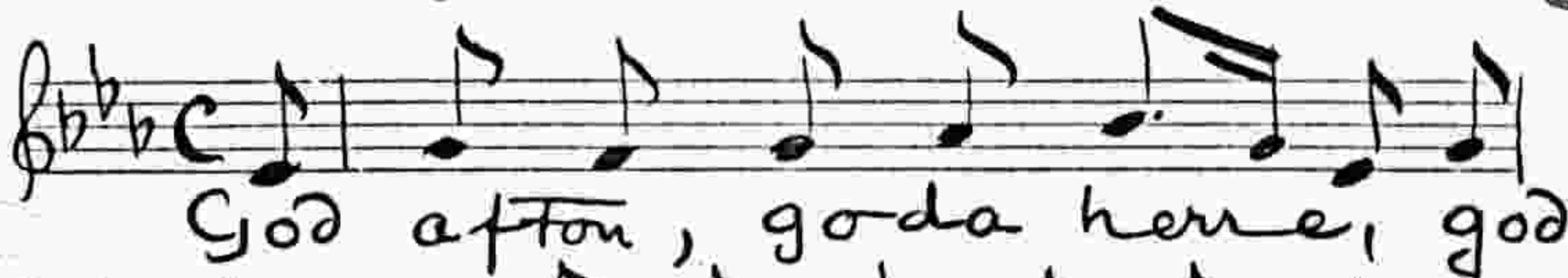
För Jesu död,
 när brudgummen skall komma
 att då vår lampa brinna nå
 ah vi med alla fromma
 i salen få ingå.

(Demna vers vänta alltid avslu-
 ta hälsningen. Her ^{Arvid} Welauder är
 icke viss, om ordet "stjärna" eller
 ordet "lampa" användes i båda
 versraternas (3 och 6) eller om det
 var ena gången "stjärna", andra
 gången "lampa". I v. 6 synes
 det vara riktigt med ordet "lampa"
 då ordet hänsyftan på liknelsen om
 de favoritiska jungfrurna.
 Vid orden "att ej vår stjärna släckas
 nå," såuktes stjärnan och det blev
 svart i förstret ("det var meningen
 att stjärnan kanske kan släckas för oss"),
 men vid orden: "att då vår lampa brinna nå"
 sattes stjärnan ^{öpp} ^{förstret} igen, så de därinne
 "finns den glödljusa stjärnan och stjärnan kan komma i 190"

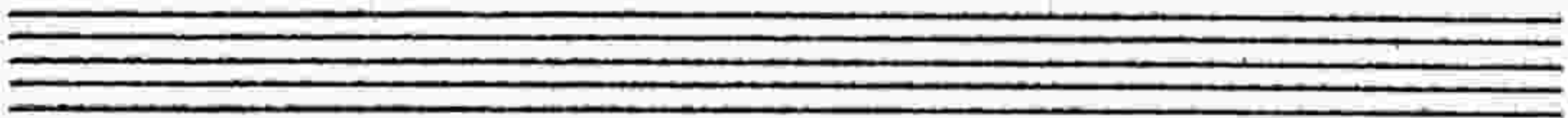
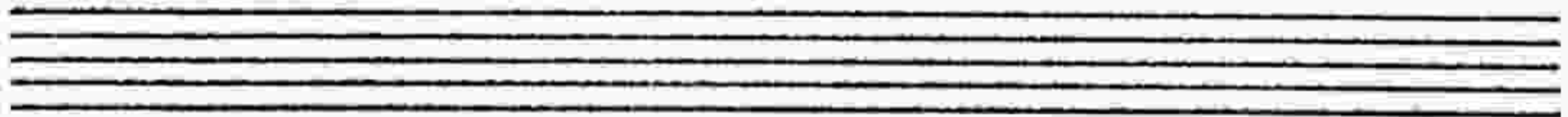
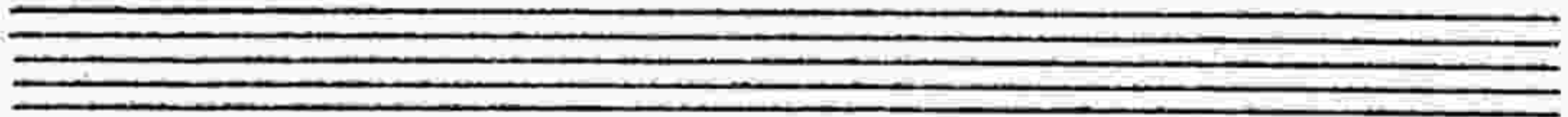
Hälsning, då man träder in.

(Gustaf Welauder)

181

Omräende sång
sjöngs icke av hr Arvid Welander

Hälsning inne i stugan

(182)

v. 1

God~~a~~ afton, goda herre, god~~a~~ afton, goda fru,
god afton åt er alla, som här i huset bo.

God jul vi önska er.

Till sist vi också ber,
att lyckan må er följa
varthän ni vänder er.

v. 2

Vi hava sett en stjärna,
som lyst oss vägen hit,
och änglarna de sjöngo
allt uti himmelrik.

Ja, ära vare Gud,
som uti höjden bod,
frid vare och på jorden,
så sjöngo änglakar.

Ännu en hälsningssång,

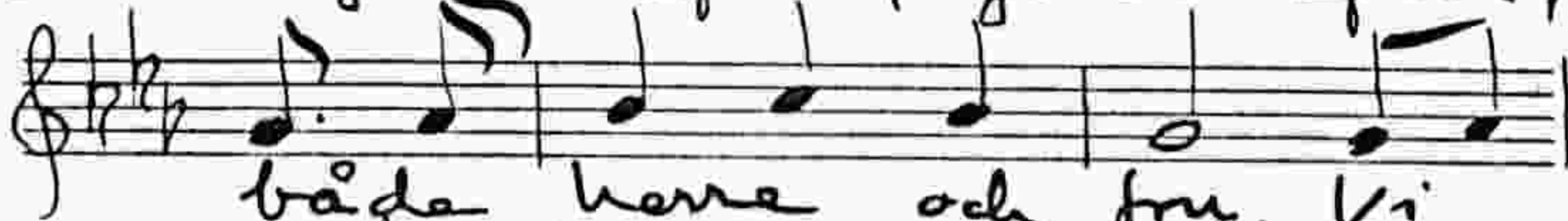
då man inträder

(Arvid Welander)
och Gustaf W.

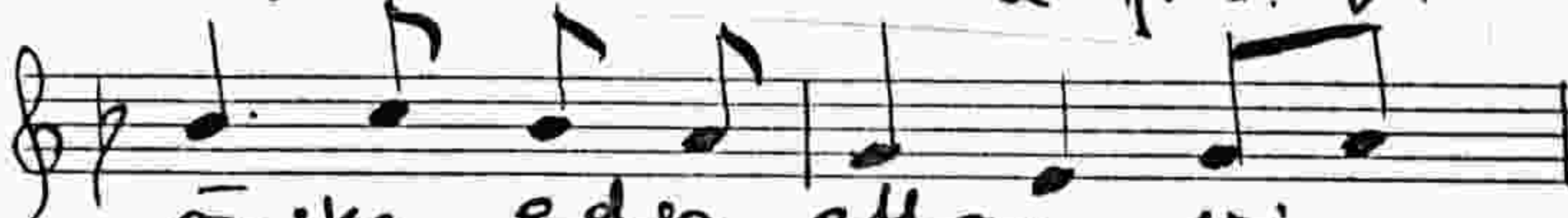
183

Goder afton, goder afton,

både herre och fru. Vi

önska eder allom, vi

önska e - der allom en

fröj - de fullt på.

Vår Fräkare är kommen,
han gästa vill hos er,
om rum i edra hjärtan
han vänligt eder ber.
Han föddes till vår värld
utav en jungfru ren
Hans vaggan var en krubba,
hans bädd var utav strå.

Sen träder kungen fram, vän-
der sig till herrn i koret och säger:

Kungen

Förlåt att jag så dristig är
och in till eder stiger,
allevart jag om ursäkt ber
och lycka önskar eder. ⊕

Turkar och hedningar hava mig slagit,
de ^{tre} vise män hava mig bedragit.

Men var har jag min knekt?

⊕ Dessa fyra rader äro ingress även till
kungens hälsvisor i spelet från Närke Kil.

Handwritten text, mostly illegible due to blurriness and bleed-through. Some words like "varligen" and "tydlig" are faintly visible.

Handwritten text, illegible.

Handwritten text, illegible.

⊗ Om varligen 'ku gån haft betydelse av "tydlig, på-
taglig, klart synlig o.s.v." (jfr bli var, "varre") så är det
ju troligt att brud W. har rätt i att det bör vara
varligen. Att fru W. på ett skore tra sig under alla år
hört av lind i ordet står för denna mening.

I Österland
(Gustaf Welauder)

185

Österland den stjärnan upp-
ram, så vänli—gen[⊗] mände hon
ski-na.

⊗ Bör kanske spingas
"varligen", såsom Arvid Welauder

(Då stiger knekten fram med värjan
i högsta hugg, så här)

186

Knekten Vad befäller hans majestät?

Kungen Jag befäller, att du sadlar min gärdare
att jag till Betlehem rida må
för att ihjälslå² alle gossebarn,
som ännu icke äro fyllda
ett och ett halft år.

Men vart hava de tre vise
män tagit vägen?

Knekten De hava tagit en annan
väg hem till sitt land igen

Kungen (varseblir stjärnan)
Men var haven i den stjärna
funnit?

Alla sjunga:

I Österland den stjärnan upprann,
Så vänligen² mände hon skina

Arvid Welander uppgav "vänligen!"
Fru Welander på Askare, som också bott
i Vausö hela sitt liv, tror att stjärnsånger
ne ~~hos~~ ~~alltid~~ sjungit "vänligen (!)"
som ~~med~~ ~~en~~ ~~del~~ ~~vad~~ ~~miss~~ ~~vart~~ ~~...~~

© Institutet för språk och folkminnen, Uppsala. Uppteckning av Axel Ringström 1929. Acc.nr ULMA 2197

Omstående melodi
sjungen av hr Arvid Welanders
a) i hr G. Bladini's uppteckning

7 Ostertand den Sj nan upprann, så varligen m nde hon brinna

The image shows a handwritten musical score on a single staff. The music is in treble clef with a 3/4 time signature. The melody consists of a series of eighth and quarter notes. A small rectangular piece of paper is pasted over the lower part of the staff, containing the lyrics '7 Ostertand den Sj nan upprann, s  varligen m nde hon brinna'. Below the staff, there are several empty musical staves.

b) enligt min

S  varligen

The image shows a handwritten musical score on a single staff. The music is in treble clef with a 3/4 time signature. The melody consists of a series of quarter notes. Below the staff, there are several empty musical staves.

De tre vise m^äns sång

187^a

(Gustaf Welanders)

Stilla, andaktsfullt.

tysta n^ättes timmar
strålar från Betlehem ett
h^ärligt sken på himlens fäste sig ut
målar ett underligt stort men
vackert gudasken

1894

Omröstade ~~melodier~~ melodier
Sjungs icke av hr Arvid Welander.
Till samma text hade han en
variant av en annan (da' ar da' åter-
kommande) melodi, som upptecknats

Således

1/ av herr Bladini

byta sällens lemman strölar från Bellahem ett härligt öken. På himla-
fästet Gud sig målar ett sandigt blott om riktigt gudaskon

2/ av mig (Texten lika)

Hr W. har tydligen sjungit olika.

De tre vise män ^{alla} sjunga : De tre vise män sång (188)

v. 1.

I tysta nattes timmar strålar
från Betlehem ett härligt sken,
På himlafästet sig utmålar
ett und'ligt stort, men vackert gudasken.

v. 2.

I hednalanden syns en stjärna,
vad und'lig syn den bådats här,
de vise männen vilje gå
den stjärnan följa, tills den stannat här.

v. 3.

Det var tre män av östlandet,
som denna stjärnan efterföljt,
de vandrat ha till detta landet,
där himlens ljus för dem ej var fördömt.

v. 4.

När de en längre tid ha vandrat;
till Betlehem de kommit fram,
de ej sin långa vandring kladdra,
ty nu de funnit haver Frälsaren.

Seu börja de att Herren prisa
och sedan giva honom skatt,
vi därför alla bör beprisa
vår Frälsare i denna dunkla natt.

Judasvisor

I.

Vi har ock en Judas, som var värdan finny
Jag tror han ä kommen från skogen.
Och mössan han haver, den liknar en luv
och näsan den vettrar[⊗] åt krogen.
Tvart i syn som den värsta morjan,
att han kan skänna bort alla sm² bar
alla häst när de hör honom skratta

⊗ Även Arvid Welander sjöng "vettrar".
Då hans system utstade, om det icke borde
vara "vetter", ändrade han gewart till "vettrar"
Sj. "wetter" = ha väderhorn på
Ord och mel. till dessa Judas-
visor återfinnas såvilligen lika i min
uppt. från Närke Kil.
Eckmin ~~visor~~ II ~~om~~ musik ~~och~~ ett ~~best~~

Judasvisor.

(Gustaf Welander)

I.

190

88

Vi har ock en Judas som på våran pung, jag
och missan han haver den tuktan, tuktan och
tror han på kommes från skogen krogen. Han är
nåssan den vettra g
svarter i syna liksom en morjan, så
att han kan skänkas bort alla Arna
vann alla bäst när och för honom skattar

II.

En variant av visan (191)
 om Judas, som sjunges nu.
 (senast jul 1928) Gustaf Weland

Nu med i vårt sällskap en Judas vi har
 men bli ej för honom förskräckt,
 ty han är så svart som den värste Morjan
 och låter sig alls intet rätta.
 Åt ropa och skrika det är hans idé,
 men bli ej onda, goda vänner, i be,
 ty knekten naf honom skall tukta

Judas visor

(Gustaf Welander) (192)^a

III.

Wu med i vårt sällskop en Judas
ty han ä så tvärt san den värste

vi han, men bliv ej för honom förskräckt,
marjan och låter sig alls int et rätta

rätta. Att ropa och skrika det är hans

i-de; men bliven ej onda, goda

det ty knekten nog honom skall tulla

1926

Judasvisan enligt Arvid Welander

1) i hem Bladivis uppt

Vi ha varit en Judas som har varit med oss
 och vi ha varit en Judas som har varit med oss
 Svartar i syn som den värsta neojan
 all han har skrivit bort alles för barn

sp!

ifr

2) enligt min (Samma text. Ordet "visar" är dock fel. Skall vara "vettrar")

Svartar i syn som den värsta neojan

alra

Knekten (talar)

(193)

Får vi lov att visa Judas ?

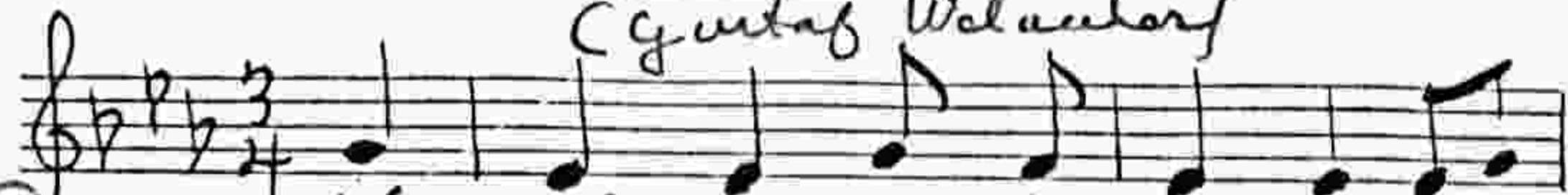
(Judas, som luttills hållet sig
utåföer dörren, gör bråkande
entre, väsnas och "boffas" af
alle håll & tar upp pengar
i sin pung på för brännvin i
sin stora lömsplunta i inner-
fickan (han låtas naturligtvis
dricka ut allt bränninet halv,
vittet och arkådane se med
undran och häpnad så mycket
brännvin försvinner i hans
hals)

Judas med sin "arvika" skinn-
pås, som är alldeles omöjlig
del av hans person, är ju tydligen
boken arvtagare, en kristnad
bock!

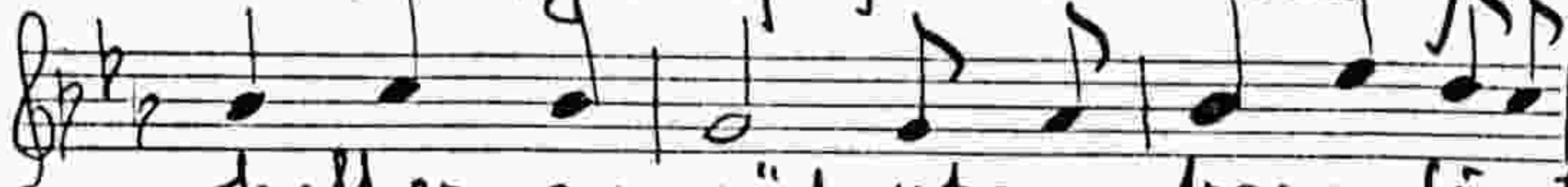
194^a

Vi gå ej:...

(Gustaf Walmberg)

Vi gå ej för att snålas ej

heller av nöd utan bara för att

fira vår jultid så hög

1946

Omväntande mel.
enl. hr Arvid Welander

1) i hen Blatinis uppt.

ed

Vi gå ej för att småta ej källor av nit, utan bara för att fira vår jultid så högt,
 Nu så tacka vi för alla fridets gott vi fått. Svaktöringen skall vi
 inte försuätt.

2) För mig sjön hr Arv. W. i sjätte taliten

bare för att fira

Etijer, lika

Under det Judas har sina fakter för sig, trollar brännvinet i kalsen, bräker, skamlar med pengar och pingla i pungen och får upp kollekt, sjunges tydligen för att mildra och ursäkta hans beteende

Vi gå ej...

Vi gå ej för att svålas, ej beller av nöd utan vara för att fira vår julid så hög (Arvid och Gustaf Welanden)

Därpå sjunges: ~~det lilla sällskapet~~

~~Mariorisän~~

~~(Gustaf Welanden)~~

v. 1.
Herodes, Herodes förundrade sig uppå att en sådan vacker stjärna uppå himmeleu månde (kunne) gå.

v. 2.

Vi åkom, vi ridom med både hästar och vagn till dess att vi hinnom (hunno) till Betlehem fram

v. 3.

Och när vi hinnom (hunno) och när vi hinnom till Betlehem fram,

där möter oss Maria med barnet i famn.

~~Uppå himmeleu för få tydlighets skull givit metoden~~

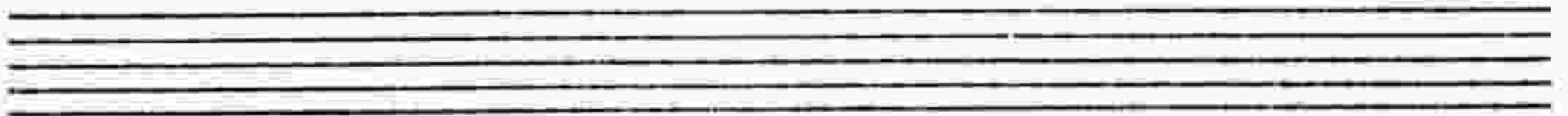
Maria visan
(Gustaf W. Laurent)

196

v. 1

Herodes, Herodes för-
undrade sig uppå, att en
sådan vacker stjärna, att en
sådan vacker stjärna va
kinder mända gi

Omstående sång
sjungs icke av m. Arr. Welanders.

Nu bjudes oss färdäres traktet-
ring, som enl. Arv. W. berättar i
allt vad till julen hör, bränn-
vin, glögg, godaker.
Därpå följer en hel rad av

Facksånger

I

(Gustaf Melander,
Även Arvid W. minnes texten,
v. 1.)

v. 1.

Nu är det tid, att härifrån sig vända
och till en annan by begiva sig,
stjärnan åter sina ljus upptända,
folket önskar leva uti frid

v. 2.

Se hur kärligt våra stjärnljus brinna,
se hur skenet lyser vitt omkring.
Roligare kan väl aldrig finnas
uti någon lycklig storkörning.

Tacksånger

(198) a

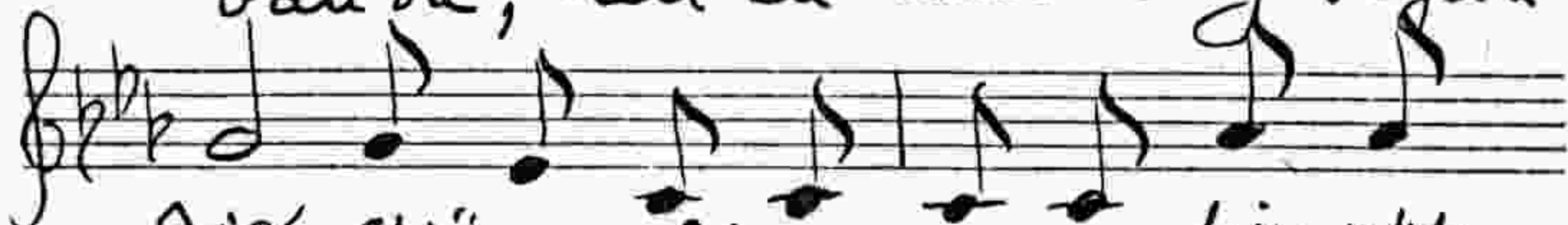
(Gustaf Wilander)

Nu är det tid att häri från sig

vända, till en annan ly begiva

dig, Stjärnan åter sina lys uph-

tända, folket önskar leva

1982

Omstånende melodi
sjungs icke av hr Arr. W. Melawer,
men han sjöng samma text, vers 1,
på den melodi, som med en viss en-
formighet hos honom återvänder

1) entyt her Bladinis uppt.

Handwritten musical notation for 'entyt her Bladinis uppt.' consisting of two staves. The first staff has a treble clef, a key signature of one flat (B-flat), and a common time signature (C). The melody is written in a simple, folk-like style. The second staff continues the melody. The lyrics are written below the notes.

Stu är det tid att åter från mig vända och till en annan by begiva sig.
Hörnan äter sina lys upptända. Ja folket önskar lova till frid

2) Hr Arr. W. repeterade melodien för mig
på samma sätt med undantag av

tredje taktten, som sjungs:

Handwritten musical notation for the third measure of the melody. It shows a treble clef, a key signature of one flat, and a common time signature. The notation consists of a series of eighth notes followed by a quarter note.

Alla barnen kanske äro glada,
 kanske ingen dem ett guldband ger,
 då de sucka, sorja eller klaga:
 "Ingen pappa, ingen mamma mer!"

Ät er, goda pappa, gode mamma,
 ingen längtans julkväll inne är,
 återskåda, återse varandra
 uti himlen, om vi råkas där.

(Versen obegriplig,
 Tröseligen förvarskning av ord
 på grund av ljudlighet,
 Verses, kan möjligen ha lyft:

Grät ej, (ljudlighet med "äter")
 goda pappa, gode mamma!

En gång (ljudlighet med "ingen")
 längtans julkväll inne är,
 då vi återskåda, se varandra
 uti himlen, om vi råkas där.

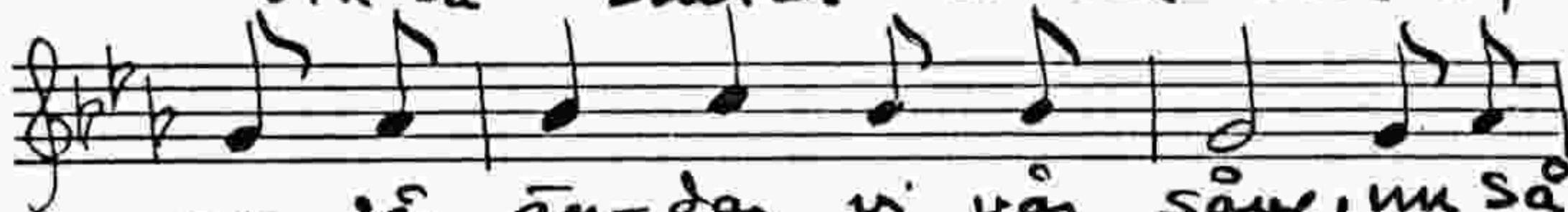
(Upptecknarens omformning)

Tackvisor (Gustaf Welauder)

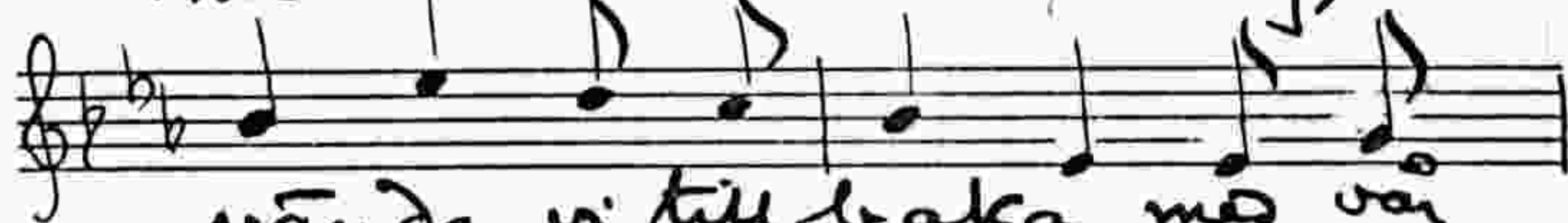
200^a

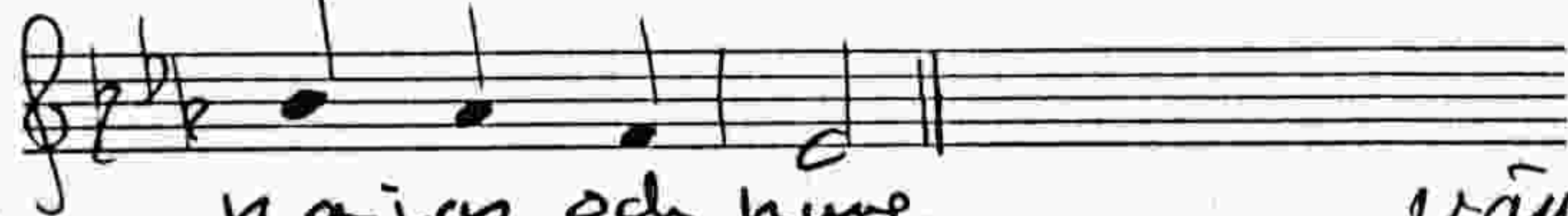
Mu så slutar vi vår visa,

nu så äy-dar vi vår sång, nu så

vända vi till baka med vår

rajas och peng

vänd.

250 b

v. 2.
(Gustaf W.)

Nu så tacka vi eder alla
 för det goda vi fått. Trak-
 teringen haver vi
 inte försmått.

Arvid Welander enligt Bladner

Nu så sluta vi vår visa, nu så ända vi vår sång. Nu så vända
 vi tillbaka med ett jubel och ynn.

II

(201)

(Gustaf Welauder)

v. 1

Nu så sluta vi vår visa,
nu så ända vi vår sång!
nu så vända vi tillbaka
med båd pajas ah peng

v. 2

(minnes även Arvid W.)

Nu så tacka vi eder alla
för det goda vi fått
trakteringen haver vi inte försuatt.

III. a)

(Gustaf Welauder)

Ännu en gång vi säga här
i U alla, som härinne är:
adjo! farväl!

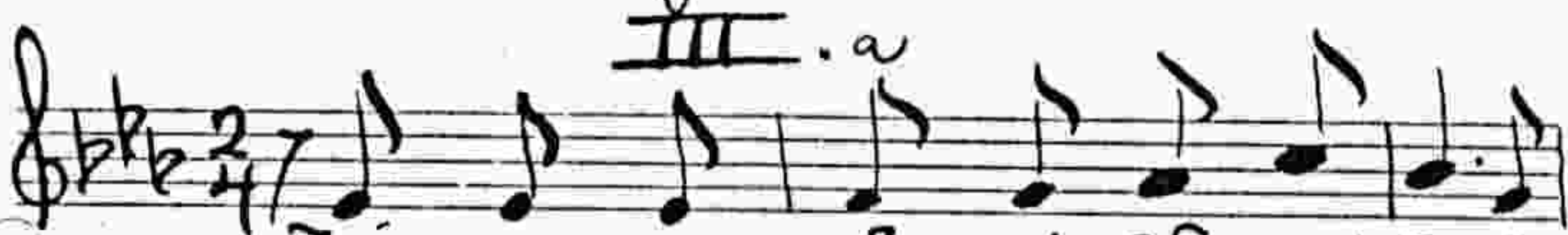
III b)

(Arvid W., variant)

Adjo, farväl åt alla, som härinne är,
Ännu en gång vi säga här: adjo, farväl!

Tacksånger (Furtaf Weibander)

(202) a

Ännu en gång vi säga här till

alla, som här inne är: adjö!

Farväl!

2026

III b.

Enligt Arvid Welander

a) Såsom en Bladvis uttöcknad

Adjo farväl åt alla som här inne är! Inni en gång se så god här adjo farväl!

Det frö faller som om uttöcknaren bör
 fantiserat en smula

b) I varje fall sjöng Arvid Welander för mig:

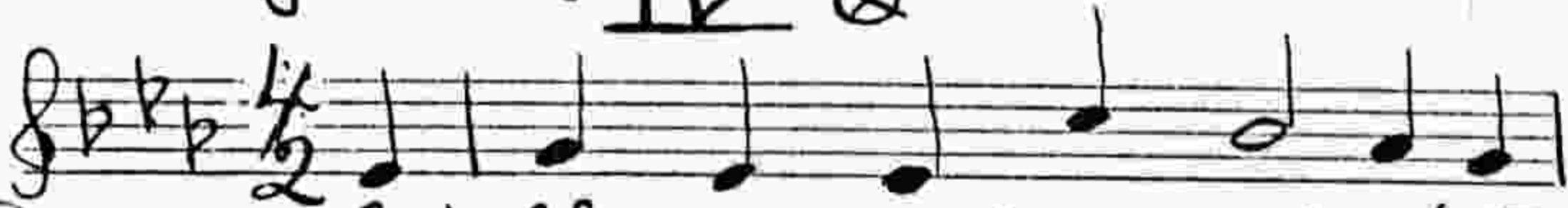
Adjo farväl åt alla som här inne är! Inni en gång se så god här adjo farväl!

om en gång vi säga här: adjo! Farväl!

Tacksånger

(Gustaf Welander)
IV ⊗

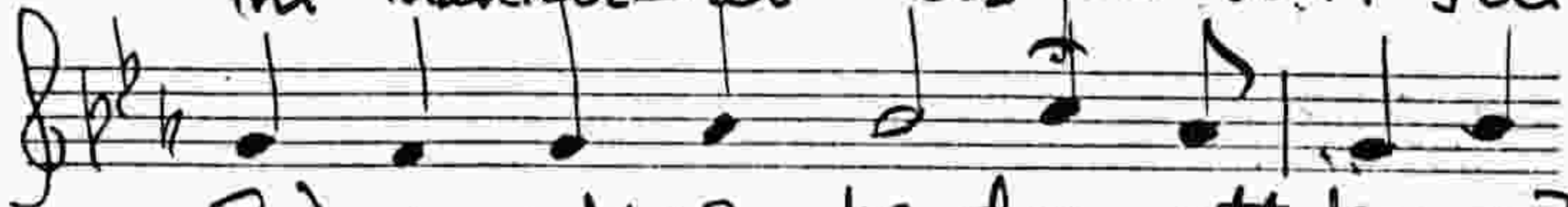
203^a

Sist få vi tacka eder för

ni trakter - at oss sä väl. Till

Gud vi också be der, att han väl -

⊗ Jfr första hälsningsången: "Gud som

är född," kunn allt smällanliggande

~~på detta sätt sammanhållas och~~
~~Sammanhållning~~

202 b.

Omstämde sång
Sjungs icke av hr Arvid W.
Men hr Arv. W. sjöng en
text, som tydligen är en vers 2

till den av Gustaf Welander
här upprepade psalm melodien,
som ligger till grund för spelets
första hälsningssång: "Guds son är född."
Arvid Welanders sång på detta ställe
lydte, sål. Bladins:

Nu får vi hvar en äng och följa denna stjärnans ljus. Vår Gud är den som lever ut.

ett annat ljud.

2/ 1. st. för förs va det e i tabl 3 stjärnans ljus

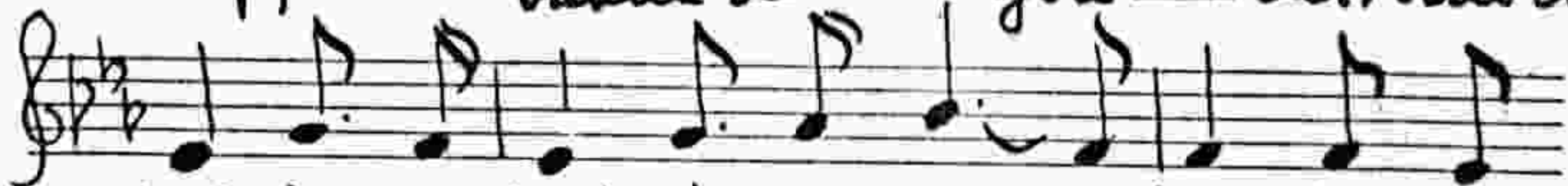
Tacksång ↘ (Gustav och Arvid Melander)

Haven tack, haven tack, käre fa —

der, för du vaknade så glä — der! Haven

tack, haven tack, kära mo — der, för du

waknade så go — der! Haven tack, haven tack o. godnatt!

204a

204 b.

Omstämde Sång

Sjäng även herr Arvid Welander

1) Enligt herr Bladini på detta sätt

Herren tack, Herren tack kära fa-der för du erkände så gla-der! Herren
 tack, Herren tack kära mo-der för du erkände så go-der! Herren
 tack, Herren tack' och god natt

2) Både bröden sjöng denna såg lika, såsom vi omstämde Sida

3) Sjätte taktens Sål:

gla-der

och i trettionde taktens

- sa - 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30

IV a)
(Gustaf Welander)

(205)

Sist få vi tacka eder
för ni trakterat oss så väl.
Till Gud vi också beder,
att han välsignar en

IV b

(Arvid Welander, tydligen en andra vers
på samma melodi som ovanstående)

Nu få vi hädan tåga
och följa denna stjärnas ljus.
Vår Gud vi seri ska lova
uti ett annat hus.

V

(Gustaf Welander,
Arvid Welander)

Heaven tack, haven tack, käre fader,
är du vaknade så glada!
Heaven tack, haven tack, kära moder,
för du vaknade så goda!
Heaven tack, haven tack, och god natt!

(Slut.)

Staffansvisa från Väners^{socken} / (206)
 meddelad av Arvid Welander efter
 farfadern Erik Ersson fr. Vänås, Fogdö.

Staffan var en stalle dräng.

Håll fast, fålan min! Så vattnar

han de på Lars fru. Ingen dager

synes än, fait stjärnorna lå

hemme den de blaut

Acc.nr 2197

(206)

Staffansvisa, sjungen
i Strängnässtrakten

(207)

v. 1

Staffan var en stalledräng,
håll fast, fålan min,
Så vattmar han de fålar fem.
Ingen dager synes än
fast stjärnorna på himmelen de blåna

v. 2

Two fålar voro vita,
— — — — —
det var två fålar så lika,

v. 3.

Och två de voro röda,
— — — — —
de skaffade själva sin föda,

v. 4

Den feute han var apelfrå,
håll fast, fålan min! —
den Staffan själv han rider på.
Ingen dager synes än
fast stjärnorna på himmelen de blåna.

(Meddelare ^{Strängnäs} ~~Briderna~~ ^{Wahlberg} efter ^{parfaderen} Erik Ersson från Valnas, Fogdö ^{Sig} Erik Ersson dog 1883)
© Institutet för språk och folkminnen, Uppsala. Upppteckningar av Axel Ningsström 1929. (Ser. HLNA 219)